

SENTÈNCIA 2003-25 DE 16 DE JUNY DE 2003

ESTRANGERS. Càmput del període de temps de residència quan aquest fou interromput a conseqüència d'una sentència penal que va a imposar al sol·licitant la pena accessòria d'expulsió del Principat. Residència efectiva i consideracions sobre la resolució de l'ordre jurisdiccional penal i la seva influència en l'administratiu.

Ponent : M.I. Sr. Lluís Saura Lluvià

A N T E C E D E N T S   D E   F E T

1.- La Secció Administrativa del Tribunal de Batlles, en la sentència 2003-21, de 20 de març de 2003, va estimar el recurs interposat per la representació processal de la Sra. M.E.S. contra la resolució del Ministre de Justícia i Interior de 17 de juny de 2002 i la del Govern de 31 de juliol de 2002 que desestimava el recurs de reposició interposat contra la primera, resolucions que havien denegat la sol·licitud de la demandat de que es regularitzés la seva situació d'immigració i que se li computessin els anys de residència al Principat des de 1956 fins que fou expulsada per sentència judicial de 1986 als efectes de la renovació del permís de residència i treball.

2.- Contra la sentència, la representació del Govern interposa un recurs d'apel·lació demanant la revocació de la sentència perquè la sol·licitant no compleix el requisit de residència efectiva al Principat durant el període comprès entre 1985 i abril de 2002 encara que fos absent en compliment d'una sentència judicial penal, i que si hagués volgut acreditar la intenció de residir hagués pogut tornar al Principat des de l'any 1990, en que fou reformat el Codi penal.

3.- De l'escrit anterior se n'ha donat trasllat a la representació de la demandant, que l'ha contestat demanant la confirmació de la sentència i la desestimació del recurs interposat pel Govern, entenent que son totalment correctes els arguments de la sentència, ja que la pena d'expulsió que li fou imposada pel delictes pel qual fou jutjada amb la reforma de 1990 no hauria rebut la pena d'expulsió i que la sol·licitant, quan fou expulsada, portava 29 anys al Principat.

4.- Presentats escrits de conclusions, les actuacions han quedat vistes per a deliberar i decidir el Tribunal.

F O N A M E N T S   D E   D R E T

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- La qüestió que es planteja en aquesta segona instància és la de si, per a regularitzar la situació d'immigració es pot computar el període de temps de residència que fou interromput a conseqüència d'una sentència penal que va imposar a la sol·licitant la pena accessòria d'expulsió del Principat, un cop extingida la responsabilitat penal.

La sol·licitant, que residia al Principat des de l'any 1956, havent-s'hi casat i tingut dos fills (els anys 1972 i 1973) fou expulsada en compliment d'una sentència dictada pel Tribunal de Corts l'11 de juliol de 1985 que la condemnà com autora d'un delictes de defraudació de la propietat artística a la pena de 6 mesos de presó amb l'accessòria d'expulsió definitiva. Després de la publicació del Codi penal de 1990, i compte tingut que amb la nova legislació no se li hauria aplicat la pena d'expulsió definitiva, per aute de 29 de març de 1999 el Tribunal de Corts va declarar la prescripció de la responsabilitat penal i per aute de 9 d'abril de 1999 es va suspendre la pena d'expulsió. La sol·licitud de regularització de la seva situació amb la petició de que li fos computat el període anterior a l'expulsió tingué lloc el 18 d'abril de 2002.

Mentre les resolucions administratives li van denegar la petició, la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlle estima el recurs considerant substancialment que la pena que se li va imposar era desproporcionada, compte tingut que al poc temps va desaparèixer amb el nou Codi penal, i que quan va ser condemnada ja feia 29 anys que residia al Principat; en conseqüència, va ordenar que en l'expedient de regularització, i als efectes de la seva renovació, se li computin els anys anteriors a l'expulsió.

Tercer.- Aquesta Sala, en sentències com la 02-24, de 4 de juny de 2002 o la 02-53, de 14 d'octubre de 2002 ha declarat que el que condiciona les autoritzacions com la que demana la Sra. M.E.S. és, en qualsevol cas, la residència efectiva al Principat, exigència que resulta tant de l'article 8 del Decret dels Veguers de 3 de juliol de 1980 com de l'article 3.e) del Decret regulador del Servei d'Immigració, de 15 de febrer de 1996, sentències de les que se n'extreu amb claredat que la residència efectiva és un pressupòsit fàctic indispensable per a l'atorgament dels permisos d'aquesta naturalesa.

La circumstància de què la residència al Principat esdevingués impossible amb l'execució de la sentència penal i per tant l'absència fos deguda a una causa aliena a la voluntat de la sol·licitant no permet tractar aquesta manca de residència com si no s'hagués produït, com fa la sentència apel·lada, en raó a una desproporció de la pena aplicada i a la seva desaparició posterior de l'ordenament jurídic penal en relació al delictes pel qual fou condemnada, perquè això suposa introduir elements de valoració no previstos en la llei i que aquesta no autoritza a considerar.

L'eliminació de la pena que s'aplicava a un determinat tipus delictiu per una norma penal posterior més favorable només pot produir efectes en l'àmbit jurídic penal, i entre ells, el que la persona condemnada per sentència ferma es pugui beneficiar de la suspensió definitiva de la condemna si compleix els requisits que a l'efecte exigeix el Capítol IX del Llibre I del Codi penal, suspensió que, per la pena d'expulsió imposada a

la Sra. M.E.S., va ser acordada per providència del Tribunal de Corts de 9 d'abril de 1999.

Per tant, les conseqüències de l'eliminació de la pena d'expulsió se circumscriuen a l'àmbit jurídic penal i només en els termes que s'acaben d'exposar, i les consideracions sobre la rigorositat del sistema penal anterior no permeten extreure'n les conseqüències que n'extreu la sentència, com tampoc poden tenir-se en compte les circumstàncies familiars de la sol·licitant. Cal no oblidar, en el context analitzat, que la Sra. M.E.S. podia haver demanat l'extinció de la pena molt abans del moment en que ho va fer, palesant, per tant una absència del Principat que no era forçosa.

Per tot el que s'exposa, la sentència apel·lada ha de ser revocada, declarant que les resolucions administratives recorregudes són ajustades al Dret.

Quart.- No s'aprecien circumstàncies determinants d'un especial pronunciament sobre l'obligació de pagar les despeses processals d'aquesta segona instància.

DECISIO

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix estimar el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal del Govern contra la sentència de la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles número 2003-21, de 20 de març. En conseqüència, es revoca la sentència esmentada i es declaren ajustades al Dret les resolucions objecte del recurs jurisdiccional, sense fer pronunciament especial sobre el pagament de les despeses d'aquesta segona instància.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.